

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 198/09-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júna 2009 predbežne prerokoval sťažnosť V. V., K., zastúpeného advokátkou JUDr. T. V., K., vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 To 34/08 z 9. decembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. februára 2009 doručená sťažnosť V. V. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 To 34/08 z 9. decembra 2008 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 62/05 zo 17. januára 2008 uznaný za vinného zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“) formou návodu podľa § 10 ods. 1 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že 16. mája 2004 okolo 01.50 h dvojčlenná hliadka v zložení npor. K. a práp. P. z Diaľničného oddelenia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove zastavila a kontrolovala na parkovisku pred obchodným domom... v Prešove vodiča P. R., ktorý riadil osobné motorové vozidlo... Kontrolou bolo u vodiča zistené požitie alkoholických nápojov v množstve najmenej 0,17 mg/l alkoholu v dychu. Po tomto zistení vodič telefonicky kontaktoval sťažovateľa, aby uvedený priestupok vybavil v jeho prospech. Sťažovateľ potom telefonicky kontaktoval službukonajúcu hliadku Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice (členmi ktorej boli ďalší dvaja spoluobžalovaní), aby uvedený dopravný priestupok „*odišli do Prešova vybaviť v prospech vodiča P. R.*“. Označená hliadka opustila bez súhlasu svoj služobný obvod a po príchode na miesto a po zistení, ako bude uvedený priestupok riešený, naliehala na hliadku Diaľničného oddelenia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, aby vec „*ututlali a vyriešili iným spôsobom, z dôvodu, že vodič... je ich dobrý známy, že koná v prospech polície, a že potrebuje vodičský preukaz na výkon povolania, pričom hliadka... odmietla priestupok vodiča takýmto nezákonným spôsobom vyriešiť*“.

Za uvedený skutok bol sťažovateľovi rozsudkom okresného súdu uložený trest odňatia slobody v trvaní osem mesiacov, ktorého výkon bol podmienenečne odložený na skúšobnú dobu 18 mesiacov, ako aj trest zákazu činnosti, a to výkonu služby v ozbrojených zboroch na dobu 18 mesiacov a trest straty policajnej hodnosti. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie „*čo do výroku o vine a i čo do výroku o treste*“ z dôvodu, že „*skutok tak, ako bol ustálený súdom prvého stupňa, sa nestal*“. Krajský súd napadnutým rozsudkom výrok o vine prvostupňového súdu nezmenil, výrok o treste zrušil a sťažovateľovi a ostatným dvom obžalovaným uložil peňažné tresty.

Sťažovateľ uviedol, že krajský súd si v ústnom odôvodnení napadnutého rozsudku „osvojil dôvody uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa a s vecnou i právnou argumentáciou sťažovateľa obsiahnutou v odvolaní sa náležite nevyrovnal“. Krajský súd podľa sťažovateľa „považoval za nemožné s odstupom času vykonávať dokazovanie navrhnuté v odvolacom konaní spoluobžalovanými“. Sťažovateľ poukazuje na neúplnosť a nesprávnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorý sa nezaoberal jeho odvolaním „brojacim práve proti dôvodom uvedeným v rozhodnutí súdu prvého stupňa“. Podľa sťažovateľa „odkaz odvolacieho súdu na skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, s ktorými sa stotožnil“, je nedostatočný. Napadnutý rozsudok podľa sťažovateľa nemá dostatočné a objektívne odôvodnenie, ktoré je podstatnou náležitosťou každého súdneho rozhodnutia, a preto je toho názoru, že napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (sťažovateľ v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nemal k dispozícii písomné vyhovenie napadnutého rozsudku, pri argumentácii vychádzal iba z ústneho odôvodnenia rozsudku vyhláseného na hlavnom pojednávaní 9. decembra 2008, pozn.).

Sťažovateľ preto navrhuje, aby ústavný súd prijal tento nález:

„Napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 9. 12. 2008 sp. zn. 6 To 34/08 bolo porušené základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 9. 12. 2008 sp. zn. 6 To 34/08 sa zrušuje.“

II.

Podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 a § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 140/03, III. ÚS 118/04, III. ÚS 170/06).

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že krajský súd rozhodol bez vykonania všetkého potrebného dokazovania, vykonané dôkazy nevyhodnotil v súlade so zákonom

a ani odôvodnenie jeho rozsudku nie je dostatočné. Ústavný súd sa preto zameral na posúdenie otázky, či v priebehu trestného konania postupoval krajský súd v súlade s predpismi trestného práva procesného a či námietky sťažovateľa nie sú len jeho subjektívnym názorom v dôsledku nepriaznivého rozhodnutia vo vzťahu k nemu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Cieľom uplatňovania tejto právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov všeobecných súdov pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej ani preskúmavanie, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecne vyvodil. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu teda byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 225/03, III. ÚS 181/04, III. ÚS 345/04).

V odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu sa okrem iného uvádza:

„Proti predmetnému rozsudku podali odvolanie všetci obžalovaní ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní. Prokurátor sa práva podať proti nemu odvolanie vzdal.

Rozsudok bol doručený prokurátorovi 7. 3. 2008, obž. C. H. 10. 3. 2008 a jej obhajcom JUDr. C. 10. 3. 2008 a JUDr. S. R. 7. 5. 2008, obž. V. V. 1. 4. 2008 a jeho obhajkyňu JUDr. T. V. 7. 5. 2008 a obž. M. B. 23. 4. 2008 a jeho obhajkyňu 15. 5. 2008. Dôvody odvolaní boli na vedomie zaslané prokurátorovi 18. 4. a 23. 4. 2008. Vec bola nadriadenému súdu predložená 22. 5. 2008.

Obž. V. V. prostredníctvom obhajkyne JUDr. T. V. v dôvodoch odvolania zo 7. 4. 2008 a 9. 4. 2008 uviedol, že nebolo dostatočným spôsobom preukázané, že by boli obžalovaní C. H. a M. B. v Prešove a vykázanie viac kilometrov v knihe prevádzky služobného vozidla (...) 16. 5. 2004, ako obvykle toho nie je dôkazom. Poukázal na absenciu vysvetlenia pojmov obvyklá a bežná služba, na základe čoho mal byť určený priemer najazdených kilometrov. Použitie služobného vozidla do Prešova nebola zaznamenaná, čo preukazuje, že tam neboli. Svedkovia R. K. a R. P. nespoznali obžalovaných a svedkovia P. R. a I. B. počas kontroly ich vozidla iná hliadka tam neprišla. Zainteresovanosť - svedkov P. R. a I. B. nebola preukázaná a ani preukázaná. Trestnosť návodcu je možná iba vtedy ak došlo k pokusu a pri vážnych pochybnostiach o skutkových zisteniach je spochybnená aj jeho vina. Obsah zaznamenaných hovorov na mobilných telefónoch nebol doložený, preto z nich nie je možné vyvodzovať spáchanie žalovaných skutkov. Navrhol preto napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju opätovne prejednal a rozhodol...

Odvolačný súd v prieskumnom konaní z obsahu trestného spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T 62/05 nezistil v prípravnom konaní a v konaní pred súdom také procesné pochybenia, ktoré by mali za následok nezákonnosť rozhodnutia vo veci samej. V prípravnom konaní boli zákonným spôsobom a v dostatočnom rozsahu zaobstarané dôkazy, s ktorými sa prvostupňový súd na hlavných pojednávaniach bez zvyšku vysporiadal.

Okresný súd pri dokazovaní prihliadol aj na návrhy procesných strán. Dokazovanie vykonal v rozsahu nevyhnutnom pre správne a zákonné rozhodnutie. Vykonané dôkazy obsahovo v dôvodoch napadnutého rozsudku sčasti rozviedol a tieto aj čiastočne individuálne a vo vzájomných súvislostiach vyhodnotil. Ním ustálené skutkové zistenia aj podľa odvolacieho súdu sú správne, tieto je však potrebné doplniť a to o konštatovania uvedené nižšie s tým, že vykonal oboznámenie so správou riaditeľa OR PZ Košice I. o prepustení obžalovaných M. B. a V. V. zo služobného pomeru, iné doplnenie dokazovania nebolo potrebné. Napokon v konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané všetky

dôkazy, na ktorých procesné strany trvali, pričom ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania z ich strany neboli.

Návrhy obhajoby na vykonanie ďalších dôkazov až v odvolacom konaní považoval odvolací senát za nadbytočné a niektoré z nich už neuskutočniteľné. Preverenie času vykonania orientačnej dychovej skúšky u vodiča je po štyroch rokoch nereálne. Možno sa len domnievať, že na prístroji zrejme nebol správne nastavený čas, keďže ostatné dôkazy, ktorých dôveryhodnosť nebola spochybnená preukazujú iný čas.

Svedkovia R. P. a R. K., ktorých výpovede neboli žiadnym hodnoverným spôsobom spochybnené v prípravnom konaní opakovane a napokon aj na hlavnom pojednávaní zhodne uviedli, že k riešeniu dopravného priestupku vodiča P. R. došlo okolo 01.50 hod. dňa 16. 5. 2004 a tento čas je uvedený aj v priestupkovom spise s výnimkou orientačnej dychovej skúšky. V dobe riešenia tohto priestupku, po tom čo P. R., resp. jeho priateľka zavolala niekomu z mobilného telefónu sa k nim dostavila dvojčlenná policajná hliadka, z toho jedna žena, ktorí sa ich snažili ovplyvniť v prospech R., ev. č. (...), na ktorom táto hliadka prišla si poznamenali.

Výpovede týchto svedkov ohľadne času riešenia priestupku a volania z mobilného telefónu P. R. sú potvrdzované aj zákonne získanými záznamami o telekomunikačnej činnosti a výsledok lokalizácie volajúcich a volaných, k čomu bol opakovane vypočutý aj ich spracovateľ svedok I. K. Napokon skutočnosti vyplývajúce z výpovedí svedkov R. K. a R. P. sú v zhode s ich úradným záznamom a výpoved'ou ich nadriadeného PhDr. F. L., ktorý im úradný záznam nariadil vyhotoviť.

Z dôvodu uplynutia štyroch rokov od spáchania skutku je nereálne aj zaobstaranie originálu záznamu o telekomunikačnej prevádzke, lebo táto sa uchováva po kratšiu dobu, nehľadiac na to, že ak by aj bola k dispozícii, bola by vyhotovená v zhode s tou, ktorá je založená v spise. Táto prevádzka je totiž zaznamenávaná iba v elektronickej podobe. Obsah hovorov už nie je archivovaný. Preverenie, aká doba je potrebná na prejdenie z Košíc do Prešova vyšetrovacím pokusom je nadbytočná, pretože policajná hliadka pri riešení dopravného priestupku vodiča P. R. si presne nezaznamenala príchod cudzej hliadky na vozidle (...), tento čas iba odhadla.

Odvolačí súd ďalej poukazuje na nižšie rozhodné skutočnosti zistené aj súdom prvého stupňa. Obžalovaný V. V. v prípravnom konaní a aj na hlavnom pojednávaní využil svoje právo a vo veci nevypovedal. Obžalovaná C. H. v prípravnom konaní vo výpovediach poprela, aby počas výkonu hliadkovej služby opustila určený jej obvod a na služobnom vozidle (...) odišla do Prešova. Vylúčila, aby do Prešova odišiel sám B. Používa manželov mobilný telefón. Obž. M. B. v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní využil svoje právo a nevypovedal, pri konfrontáciách v prípravnom konaní však uviedol, že v Prešove počas služby nebol.

Obhajoba obžalovaných je v súlade so svedeckými výpoveďami P. R. - vodiča priestupcu, v prospech ktorého mali obžalovaní konať a jeho spolujazdkyne I. B. Telefonický hovor z mobilného telefónu P. R. na mobilný telefón V. V. v čase riešenia priestupku objasnili tak, že klientovi V. volal, že ho neodvezie. Iná policajná hliadka tam nebola. V prvej výpovedi však svedok P. R. uviedol, že V. V. nepozná a nepamätá, či v tej dobe niekomu z mobilu volal, pritom V. V. v tom období volal viackrát. Nepochybne spočiatku túto skutočnosť tajil z dôvodu, aby nevyšlo najavo, že ho žiadal o pomoc pri riešení dopravného priestupku. Odvolačí súd v tejto súvislosti uvádza, že obaja títo svedkovia sú zainteresovaní na veci obžalovaných, pretože ide o priateľku P. R. a obžalovaní konali v jeho prospech.

Dokumentáciou o výkone služby a svedeckými výsluchmi bolo zistené, že uvedené vozidlo bolo inkriminovaného dňa pridelené obžalovaným C. H. a M. B., ktorí túto skutočnosť žiadnym spôsobom nenamietali. Hliadka v tomto zložení nehlásila opustenie služobného obvodu, v ktorom bola povinná službu vykonávať. Nezaznamenanie jazdy do Prešova v knihe prevádzky tohto vozidla je pochopiteľné, lebo nemali na to súhlas a nechceli, aby sa na to prišlo.

Je pochopiteľné, že z týchto dôkazov vyplývajúce časové relácie nie sú úplne presné, čo je logické pre odstup času, ale táto skutočnosť nemôže byť dôvodom na to, aby bolo možné urobiť záver, že k spáchaniu skutkov nedošlo. Rovnako takýto záver nemožno vyvodiť ani zo skutočnosti, že svedkovia pri rekognícii nespoznali obžalovaných. Treba vychádzať z toho, že ku kontaktu obžalovaných s policajnou hliadkou došlo v nočných hodinách, počas dažďa, členovia policajnej hliadky sústredili pozornosť na vodiča priestupcu a od spáchania skutku uplynula doba takmer jedného roka. Nie je možné vylúčiť ani to, že

svedkovia R. P. a R. K. ako príslušníci PZ, neskôr v snahe zo solidarity pomôcť obžalovaným, ako svojim kolegom pri rekognícii uviedli, že ich nepoznajú.

Ničím nespochybniteľnou skutočnosťou je, že R. K. a R. P. sa snažili, pri riešení priestupku vodiča P. R., ktorý má vzťah ku V. V., ovplyvniť dve osoby v policajných rovnošatách, z toho jedna žena, ktorí tam prišli na (...), ktorého evidenčné číslo si zapísali. Pritom bolo zistené, že takéto vozidlo bolo v tej dobe pridelené iba obžalovaným M. B. a C. H. K telekomunikačnej činnosti medzi P. R. a V. V. a medzi V. V. a C. H. došlo dňa 16. 5. 2004 v čase 01.52 až 01.57 hod. Mobilný telefón patriaci P. R., ktorý má číslo (...) a mobilný telefón čísla (...), ktorý používala C. H. boli v dobe volania lokalizované v Prešove. Nočné telefonické hovory medzi V. V., ktorý nebol v službe a C. H. na ich súkromných mobilných telefónoch a následné konanie C. H. a M. B. v prospech P. R. sú tiež takými skutočnosťami, ktoré dovoľujú urobiť aj ten záver, že sa tak stalo na podnet V. V., hoci obžalovaní takúto možnosť popierajú. Vykonané a vyhodnotené dôkazy preukazujú súvislosti a časová nadväznosť do tej miery, že umožňujú urobiť iba jeden logicky záver, že obžalovaní žalované skutky spáchali.

Uvedeným bola obhajoba obžalovaných bezpečne vyvrátená. K právnej kvalifikácii žalovaných skutkov odvolací súd uvádza, že obžalovaní spoločne ako verejní činitelia v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech vykonávali svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu. Obž. V. ako príslušník policajného zboru sa uvedeného konania zúčastnil tým, že zavolať a požiadal dvoch kolegov - obžalovaných, aby nezákonne zasiahli do činnosti, mimo pôsobnosti ich krajského riaditeľstva inej policajnej hliadky v prospech priestupcu, čo oni aj urobili. Obž. H. a B. pri tejto trestnej činnosti použili nedovoleným spôsobom pridelené služobné vozidlo, keď na ňom vykonali jazdu do Prešova a späť. Konali tak v priamom úmysle...“

Vychádzajúc z citovaného odôvodnenia napadnutého rozsudku nemožno podľa názoru ústavného súdu s námietkami sťažovateľa súhlasiť. Všeobecné súdy vykonali vo veci dokazovanie v rozsahu, ktorý považovali za dostačujúci, a skutkové závery, ku ktorým dospeli, podrobne a vyčerpávajúcim spôsobom zdôvodnili. Nie je úlohou ústavného súdu hodnotiť vykonané dokazovanie, a to tým menej, že ústavný súd sám tieto dôkazy nevykonal, a preto ani nemohol nadobudnúť bezprostredné poznatky o veci.

Vykonanie potrebného dokazovania a jeho vyhodnotenie je úlohou všeobecných súdov, a to predovšetkým okresného súdu ako súdu, ktorý dôkazy sám vykonáva.

Podľa § 2 ods. 12 zákona č. 141/1961 Zb. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný poriadok“) súd hodnotí dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. Zákon zakotvuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov a neurčuje a ani nemôže určiť pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať pri hodnotení ich vierohodnosti a vzájomnej súvislosti. Orgán, ktorý vo veci koná, posudzuje vierohodnosť dôkazných prostriedkov a na základe svojho vnútorného presvedčenia rozhodne o prípadnej nepravdivosti či nevierohodnosti svedeckej výpovede. Takéto posúdenie je výsledkom logického myšlienkového postupu vychádzajúceho z posúdenia skutkových okolností zistených v konkrétnej posudzovanej veci, ako napr. rozpor vo výpovedi svedka, ako aj rozpor medzi dôkazmi. Hodnotením dôkazov z hľadiska ich pravdivosti potom súd dospeje k záveru, ktoré skutočnosti možno považovať za pravdivé (dokázané).

Podľa § 89 ods. 2 Trestného poriadku za dôkaz môže poslúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo bolo získané zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov.

Z kontradiktórnej povahy súdneho konania v spojení s právom obvineného (resp. obžalovaného) na obhajobu vyplýva, že v rámci dokazovania v súvislosti s objasňovaním skutkového stavu v trestnom konaní bude súd spravidla konfrontovaný s dvomi skupinami dôkazov predkladaných zástupcom obžaloby na jednej strane a obhajobou na strane druhej. Samotná existencia takýchto dvoch protichodných skupín dôkazov však automaticky nezakladá povinnosť súdu rozhodnúť o oslobodení obžalovaného spod obžaloby s ohľadom na zásadu *in dubio pro reo*. Princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdmi v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia ukladá súdu povinnosť vykonať dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (nie každý dôkaz navrhnutý niektorou zo strán) objasňujúc s rovnakou starostlivosťou okolnosti svedčiace proti

obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a následne dôkazy vyhodnotiť podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán. Pokiaľ v procese hodnotenia dôkazov dospeje súd k záveru, že väčšina v konaní vykonaných dôkazov svedčiacich proti obžalovanému vo svojom súhrne spoľahlivo vyvracia pravdivosť dôkazov v jeho prospech (teda, že dôkazy vykonané v konaní preukazujú vinu obžalovaného mimo rozumných pochybností), a svoje závery v tomto smere dostatočne odôvodní, nemožno jeho rozhodnutie, ktorým vysloví vinu obžalovaného, považovať za nezákonné či neústavné z dôvodu porušenia zásady *in dubio pro reo*.

Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že krajský súd porušil jeho základné právo na spravodlivý proces, pretože jeho rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené a nedalo odpoveď na jeho námietky vznesené v priebehu konania, ústavný súd poukazuje na tú skutočnosť, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka vrátane jeho dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivé súdne konanie.

K spôsobu odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom krajský súd podľa sťažovateľa odkázal „na skutkové právne závery súdu prvého stupňa, s ktorými sa stotožnil“, považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že v napadnutom rozsudku krajského súdu takúto formu odôvodnenia nevzhliadol (ako už bolo uvedené, sťažovateľ v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nemal k dispozícii písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku krajského súdu). A aj pokiaľ by krajský súd takto formuloval odôvodnenie svojho rozhodnutia, možno to z hľadiska jeho preskúmateľnosti považovať za síce krajnú, no ešte stále ústavnoprávne akceptovateľnú alternatívu odôvodnenia (napr. IV. ÚS 41/08, IV. ÚS 149/08).

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že v odvolacom konaní neboli vykonané spoluobžalovanými navrhnuté dôkazy, čo krajský súd odôvodnil ich nadbytočnosťou a neuskutočniteľnosťou (nereálnosť preverenia niektorých skutočností po štyroch rokoch od spáchania skutku), ústavný súd poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru zaručuje síce právo na spravodlivý proces, neupravuje však prípustnosť dôkazov alebo ich hodnotenie (A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru). Aj podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu nie je súčasťou práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru povinnosť vykonať dôkazy označené účastníkom konania (I. ÚS 75/96, II. ÚS 153/03). Procesný princíp voľného hodnotenia dôkazov v spojení so zásadou procesnej ekonomiky dovoľuje súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia vedú k rozhodnutiu vo veci samej (napr. II. ÚS 218/00, IV. ÚS 182/04).

Všetky uvedené skutočnosti vedú ústavný súd k záveru, že namietaný rozsudok krajského súdu nemožno považovať za arbitrárny ani za zjavne neodôvodnený. Rovnako tak ani postup krajského súdu v priebehu opravného konania, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku, nemožno podľa názoru ústavného súdu dávať do takej spojitosti s obsahom práva na spravodlivé súdne konanie, ktorá by mohla byť predmetom posudzovania ústavnosti pre jeho arbitrárnosť. Nevyhovenie odvolacím dôvodom a tiež ani vyslovenie iného právneho názoru, než je názor zastávaný sťažovateľom, nemožno

považovať za odmietnutie spravodlivosti umožňujúce prijatie záveru o porušení označeného práva sťažovateľa.

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4 júna 2009